

Китоби Дониёл — Шумораи наваду ҳашт

Татбиқи сегонаи Илёс ва довариҳои рӯзҳои охир: дарки марҳилаҳои тафтишотӣ ва иҷроиявӣ

Jeff Pippenger

2024-02-29

Татбиқи сегонаи Илёс нишон дод, ки дар рӯзҳои охир Илёс дар оғози рӯзҳои охир ва дар анҷоми рӯзҳои охир хоҳад буд. «Рӯзҳои охир» рӯзҳои доварӣ мебошанд, ки тадриҷӣ буда, ба ду навъи доварӣ чудо мешавад. Довариҳои таҳқиқотӣ, ки дар оғози рӯзҳои охир оғоз гардид, ва довариҳои иҷроӣ, ки дар анҷоми рӯзҳои охир сурат мегирад. Татбиқи сегонаи Илёс пеш аз ҳама таърихи довариҳои иҷроиро муаррифӣ мекунад, ки аз қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда оғоз меёбад.

Ҳукми тафтишотӣ танҳо ба онҳое маҳдуд аст, ки худро пайрави Худо будан эътироф кардаанд, пеш аз ҳама тавассути эътирофи мустақим, аммо ҳамчунин дар шумораи ками ҳолатҳо тавассути эътирофи ғайримустақими тарзи зиндагӣ.

(Зеро на шунавандагони шариат назди Худо одил нестанд, балки иҷрокунандагони шариат сафед хоҳанд шуд. Зеро вақте ки халқҳо, ки шариат надоранд, ба табиат қорҳои дар шариат бударо ба ҷо меоваранд, онҳо, ҳарчанд шариат надоранд, барои худ шариат мебошанд: онҳо нишон медиҳанд, ки амали шариат дар дилҳояшон навишта шудааст, дар ҳоле ки вичдонаншон низ шаҳодат медиҳад, ва андешаҳои онҳо якдигарро гоҳе айбдор ва гоҳе сафед мекунад.) Румиён 2:13–15.

Ҳукми тафтишотӣ ду бахши асосӣ дорад, зеро он бо тафтиши зиндагии мурдагон (аз рӯзҳои Одам ба ин сӯ), ки иқрор менамуданд ба Худои ҳақиқӣ имон доранд, оғоз ёфт, ва 11 сентябри соли 2001 он чараёни «ҳукми тафтишотии зиндагон»-ро оғоз намуд. Ҳукми тафтишотӣ илова бар гузариш аз мурдагон ба зиндагон боз як бахши дигар низ дорад, зеро ҳукм аз ҳонаи Худо оғоз меёбад, ва дар айёми охир ҳонаи Худо Адвентизми Лаодикиявист. Ҳангоме ки ҳукми ҳонаи Худо дар қонуни якшанбеи наздикшаванда ба анҷом мерасад, он гоҳ галаи дигари Худо, ки дар он вақт дар Бобил ҳастанд, ҳукм карда мешаванд.

Ҳукми иҷроӣ ҷазои Худо бар онҳое мебошад, ки пешниҳоди наҷоти Ёро рад карданд. Ҳукми иҷроӣ аз қонуни якшанбеи наздик оғоз меёбад. Он гоҳ Иёлоти Муттаҳида ҷоми ғазаби худро, ки ҳамчунин ҷоми замони озмоиши он мебошад, пур хоҳад кард, ва аз паси муртадии миллӣ ҳаробии миллӣ хоҳад омад. Ҳар як миллат бар рӯи сайёраи замин намунаи Иёлоти Муттаҳидаро дар ҷорӣ кардани қонуни якшанбе пайравӣ хоҳад кард, ва ҳар яке аз он миллатҳо он гоҳ ҷомҳои худро пур карда, инчунин ба ҳаробии миллӣ дучор хоҳанд шуд.

«Ҳангоме ки Амрико, сарзамини озодии динӣ, бо Папагарӣ дар маҷбур сохтани вичдон ва водор кардани мардум ба эҳтироми шанбеи козиб муттаҳид гардад, мардуми ҳар кишваре бар рӯи замин ба пайравӣ аз намунаи вай бурда хоҳанд шуд». Testimonies, ҷилди 6, саҳ. 18.

Хукми иҷроия низ ба ду қисм чудо мешавад. Аз қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида то баста шудани муҳлати имтиҳони инсон, вақте ки Микоил бармехезад, довариҳои Худо бо раҳм омехтаанд; аммо вақте ки Микоил бармехезад, ғазаби Худо, чунон ки дар фӯрӯ рехтани ҳафт балои охири тасвир ёфтааст, ҳеҷ раҳме дар бар надорад. Дар давраи бухрони қонуни якшанбе, ҳукмиҳои иҷроия бар одамон ва миллатҳо бо раҳм омехта хоҳанд буд, зеро ҳанӯз баъзеҳо дар Бобил хоҳанд буд, ки он вақт ба онҳо имконият дода мешавад, то фарқи байни ибодати Шанбе ва якшанbero дарк намоянд.

«Кош, ки мардум вақти тафтиши худро бидонанд! Бисёр касоне ҳастанд, ки то ҳол ҳақиқати озмоишкунандаи барои ин замонро нашунидаанд. Бисёр касоне ҳастанд, ки Рӯҳи Худо бо онҳо мубориза мебарад. Вақти довариҳои ҳалокатбори Худо вақти раҳмат барои онҳост, ки фурсате барои омӯхтани он чи ҳақиқат аст, надоштаанд. Худованд бо меҳрубонӣ ба онҳо назар хоҳад кард. Дили пур аз раҳмати Ў ба ҳаяҷон меояд; дасти Ў ҳанӯз барои наҷот додан дароз аст, дар ҳоле ки дар барои онҳое баста мешавад, ки нахостанд дохил шаванд.»

«Раҳмати Худо дар сабри дарозмуддати Ў зоҳир мегардад. Ў довариҳои Худро бозмедорад ва интизор аст, то ки паёми огоҳӣ ба ҳамаи мардум расонида шавад. Оҳ, агар қавми мо масъулиятеро, ки бар дӯши онҳо гузошта шудааст, барои расонидани охири паёми раҳмат ба ҷаҳон чунон ки бояд, эҳсос мекарданд, ҷӣ кори аҷиб ба анҷом мерасид!» Testimonies, volume 9, 97.

«Замони довариҳои харобиовари Худо замони раҳмат барои онҳое аст, ки ҳеҷ фурсате надоштаанд, то биомӯзанд, ки ҳақиқат чист». Ин ду «замон» ҳамзамон оғоз меёбанд, вақте ки «дар баста мешавад» бар рӯи адвентистони Лаодикия, «ки намехостанд дохил шаванд».

«Ман дидам, ки шанбеи муқаддас девори ҷудокунанда миёни Исроили ҳақиқии Худо ва беимонон аст ва хоҳад буд; ва шанбе он масъалаи бузург аст, ки дилҳои муқаддасони азизи интизоркунандаи Худоро муттаҳид месозад. Ва агар касе имон оварда, шанbero нигоҳ дорад ва баракатеро, ки ҳамроҳи он аст, қабул намояд, ва сипас онро тарк карда, ҳукми муқаддасро вайрон кунад, ӯ дарвозаҳои Шаҳри Муқаддасро бар зидди худ хоҳад баст, ҳамон қадар яқин, ки Худое ҳаст, ки дар осмони боло ҳукмронӣ мекунад. Ман дидам, ки Худо фарзандоне дорад, ки шанbero на мебинанд ва на нигоҳ медоранд. Онҳо нуреро, ки дар бораи он буд, рад накарда буданд. Ва дар оғози вақти тангӣ мо аз Рӯҳулқудс пур шудем, ҳангоме ки берун рафта, шанbero ба таври пурратар эълон мекардем. Ин калисо ва адвентистони исмиро ба ғазаб овард, зеро онҳо наметавонишанд ҳақиқати шанbero рад кунанд. Ва дар ин вақт ҳамаи баргузидагони Худо равшан диданд, ки ҳақ бо мост, ва онҳо берун омаданд ва бо мо таъқиботро таҳаммул карданд». A Word to the Little Flock, 18, 19.

Дар ҳангоми наздик омадани қонуни якшанбе дар баста мешавад, ва ҳамин тавр даврае, ки пеш аз қонуни якшанбе меояд, «замони» «тафаккуди» қавми Худо мегардад.

Ҷӣ гуна шумо мегӯед: Мо хирадманд ҳастем, ва шарияти Худованд бо мост? Инак, албатта беҳуда онро навиштаанд; қалами котибон беҳуда аст. Хирадмандон шарманда шудаанд, ба даҳшат афтода, гирифта шудаанд; инак, онҳо каломии Худовандро рад

кардаанд; пас дар онҳо чӣ ҳикмате ҳаст? Бинобар ин, занони онҳоро ба дигарон хоҳам дод, ва киштзорҳошонро ба касоне ки онҳоро мерос хоҳанд гирифт; зеро ҳар яке, аз хурд то бузург, ба тамаъ дода шудааст; аз набӣ то қохин ҳар яке ба дурӯғ амал мекунад. Зеро онҳо захири духтари қавми Маро сабук-саҳлона шифо дода, меғӯянд: Сулҳ, сулҳ; ҳол он ки сулҳе нест. Оё вақте ки зишторӣ карданд, шарманда шуданд? Не, онҳо ҳеч шарманда нашуданд, ва ҳатто сурхрӯй ҳам натавонистанд шуд; бинобар ин онҳо дар миёни афтодагон хоҳанд афтод; дар вақти боздиди онҳо сарнагун хоҳанд шуд, меғӯяд Худованд. Ирмиё 8:8–12.

Чунон ки бо Исроили қадим буд, ҳамон тавр бо Исроили муосир низ ҳаст: ҳарду нобуд мешаванд, зеро вақти тафаккуди Худоро бар худ надонистанд. Замони тафаккуди Худо барои адвентизми Лаодикия аз 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт ва дар қонуни якшанбеи наздик фарооянда ба анҷом мерасад.

Ва ҳангоме ки Ё наздик омад, шаҳрро дид ва бар он гирист, ва гуфт: «Кош, ту низ, ақаллан дар ҳамин рӯзи худ, он чиро, ки ба сулҳи ту тааллуқ дорад, мешинохтӣ! Лекин акнун ин аз чашмони ту пинҳон шудааст. Зеро рӯзҳое бар ту хоҳанд омад, ки душманонат гирди ту хандак хоҳанд канд, туро аз ҳар тараф ихота хоҳанд кард ва муҳосира хоҳанд намуд; ва туро бо замин яксон хоҳанд кард, ва фарзандонатро дар миёни ту; ва дар ту як сангро бар санги дигар боқӣ нахоҳанд гузошт, зеро ту вақти тафаккуди худро нашинохтӣ». Луқо 19:41–44.

Дар вақти ташрифи Худо, доноён ва нодонон барои абад аз ҳам ҷудо мешаванд.

«Мо медонем, ки адвентистони рӯзи ҳафтум, ки такдис наёфтаанд, гарчанде ки дониши ростиро доранд, аммо худро бо аҳли ҷаҳон пайваستاанд, аз имон тамоман рӯй хоҳанд гардонд ва ба рӯхҳои фиребанда гӯш хоҳанд дод. Душман бо хушнудӣ барои онҳо васвасаҳо пеш хоҳад гузошт, то онҳоро барангезад, ки бар зидди қавми Худо ҷанг баранд. Аммо онҳое ки ҳақиқӣ ва устуворанд, дар Худо сипари қавӣ ва пуриктидор хоҳанд дошт». Manuscript Releases, volume 7, 186.

Замони дидорбинии онҳо 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, чунон ки замони дидорбинӣ бар калисоҳои протестантӣ 11 августи соли 1840 ба таври рамзӣ нишон дода шуда буд, ва ҳамчунин чунон ки замони дидорбинӣ барои Исроили қадим оғоз гардида буд, вақте ки Рӯхулқудс ҳангоми таъмиди Масеҳ нозил шуд.

Доварии иҷроиявӣ он гоҳ оғоз меёбад, ки Иёлотии Муттаҳида дар қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда косаи муҳлати имтиҳонии худро пур мекунад, ки ҳамзамон он вақтест, ки калисои адвентистии Лаодикия низ косаи худро пур кардааст. Доварӣ аз ҳонаи Худо оғоз меёбад, ва косаи муҳлати имтиҳонӣ барои ҳар ду шоҳи фосидшудаи Иёлотии Муттаҳида пур мегардад. Шоҳи фосидшудаи протестантизм, ки пештар бо калисои адвентистии Лаодикия муаррифӣ шуда буд, он гоҳ аз байн меравад, ва ҳаракати Филадельфияи фариштаи сеюм он гоҳ шоҳи ҳақиқии протестантизм ва Ерусалими рӯхонӣ мегардад, ки ҳамчун парчам боло бардошта мешавад. Дар он лаҳза Ерусалим аз калисои мубориз ба калисои зафарманд табдил меёбад.

Доварии ичрой оғоз меёбад ҳамроҳ бо вақти доварихои ҳалоккунандаи Худо, ки он ҳамчунин вақти раҳмат барои рамаи дигари Худо мебошад, ки ханӯз дар Бобил аст. Он вақте оғоз меёбад, ки вақти боздиди Худо бар Адвентизми Лаодикийё ба поён мерасад. Доварии ичрой ба сӯи Ҳафт Балои Охирин пеш меравад, ки дар он ҷо доварихо дигар бо раҳмат омехта нестанд, ва пас аз он Исо бозмегардад.

Ҳангоми бозгашти Исо, ҳазорсола (як ҳазор сол)-и Ваҳй боби бистум муайян месозад, ки Шайтон бар замини вайроншуда баста мешавад, танҳо бо фариштагони исёнгаре, ки дар ҳамла бар зидди Худо иштирок карда буданд.

Ва дидам фариштаеро, ки аз осмон нозил мешуд ва калиди вартаи беҳад ва занчири бузурге дар даст дошт. Ва ӯ аждаҳоро, он мори қадимиرو, ки Иблис ва Шайтон аст, дастгир кард ва ӯро барои ҳазор сол баст; ва ӯро ба вартаи беҳад андохта, дари онро бар ӯ баст ва бар ӯ мӯҳр гузошт, то ки дигар халқҳоро фиреб надихад, то даме ки ҳазор сол ба анҷом расад; ва баъд аз он лозим аст, ки ӯ барои муддати кӯтоҳе раҳо карда шавад. Ваҳй 20:1–3.

Дар давоми он ҳазор сол наҷотёфтагон нисбат ба гумроҳшудагоне, ки ханӯз дар қабрҳои худ хуфта, интизори анҷоми доварихои инфиродии худ ҳастанд, доварии таҳқиқотӣ ба ҷо хоҳанд овард. Наҷотёфтагон ҳаёт ва вазъиятҳои гумроҳшудагонро, аз ҷумла Шайтон ва фариштагони ӯро, баррасӣ хоҳанд кард, то муайян намоянд, ки дар анҷоми он ҳазор сол кадоме сазовори ҷазои бузургтар аст.

Ва ман тахтҳоро дидам, ва бар онҳо нишастанд, ва доварӣ ба онҳо дода шуд; ва ҷонҳои онҳоро дидам, ки барои шаҳодати Исо ва барои каломи Худо сарашон бурида шуда буд, ва онҳое ки на ҳайвонро ва на сурати онро парастид карда буданд, ва на нишони онро бар пешониҳояшон ё бар дастҳояшон қабул карда буданд; ва онҳо зинда шуданд ва бо Масеҳ ҳазор сол подшоҳӣ карданд. Ваҳй 20:4.

Бинобар ин, ҳазорсола доварии таҳқиқотиро дар бар мегирад, ки ҳангоме ки он ба анҷом мерасад, доварии ниҳони иҷроиро ба амал меоварад, вақте ки мурдагони шарир эҳё карда мешаванд, ва Шайтон, ки он гоҳ бар ҳамаи онҳо комилан ҳукмронӣ дорад, шариронро бовар мекунонад, ки ба Ерусалим ҳамла кунанд, ки дар поёни ҳазор сол аз осмон фуруд меояд. Ҳангоме ки шарирон ҳамлаи худро оғоз мекунанд, оташ аз осмон фуруд меояд ва доварии ниҳони ичрой ба анҷом мерасад.

Ва ҳангоме ки ҳазор сол ба анҷом расад, шайтон аз зиндони худ раҳо хоҳад шуд, ва берун хоҳад рафт, то халқҳоро, ки дар чор ғӯшаи заминанд, яъне Ҷуч ва Мочучро, фиреб диҳад ва онҳоро барои ҷанг ҷамъ оварад; шумораи онҳо мисли реги баҳр аст. Ва онҳо бар паҳнои замин боло шуданд ва урдугоҳи муқаддасон ва шаҳри маҳбубро ихота карданд; ва оташе аз ҷониби Худо аз осмон фуруд омад ва онҳоро фурӯ бурд. Ваҳй 20:7–9.

Гарчанде ки сеқабатаи татбиқоти Илс ва он паёмбаре, ки роҳро барои Паёмбари Аҳд омода месозад, то ногаҳон ба маъбади Худ биёяд, бо ҳам зич алоқаманданд, тафовути хизмати онҳо дар ин нукта мушоҳида мешавад, ки Илс пеш аз ҳама кори он паёмбар ва ҳаракатеро,

ки бо паёми он паёмбар вобаста аст, муайян мекунад; ва ин ҳама дар давоми довари иҷроӣ, ки бо қонуни рӯзи якшанбеи ба наздикӣ оянда оғоз меёбад, анҷом меёбад. Он паёмбаре, ки роҳро барои Паёмбари Аҳд омода месозад, пеш аз ҳама кореро муайян мекунад, ки дар давоми довари таҳқиқотӣ анҷом меёбад. Адвентизми Лаодикиягӣ вақти аёдати худро наметонад, ки он як давраи муайяни довариро ифода мекунад.

Онҳо паёми «ҳақиқати ҳозира»-ро низ, ки дар вақти тафаккуди онҳо мавъиза мешавад, намефаҳманд. Аз онҳо талаб карда мешуд, ки ҳам доварӣ ва ҳам паёми он рӯзҳоро бишиносанд. Ҳамчунин аз онҳо талаб карда мешуд, ки фиристодаи он давраи замонро бишиносанд. Дар кӯрии Лоудикияи худ онҳо ба паёми соат муқобилат мекунанд, вақти тафаккуди худро бо паёми «сулҳ ва амният» инкор менамоянд, ва дар бораи он ки фиристодаи баргузидаи он давра кист, номуайянд. Ин ҳақиқат дар шаҳодати Илёси дуюм, ки Яҳёи Таъмиддиханда буд, ба таври равшан муайян гардида буд.

Яҳудиён медонистанд, ки нубувват омадани паёмрасонеро муайян карда буд, ва Исо бевосита таълим дод, ки Яҳё ҳамон паёмрасоне буд, ки бояд меомад.

Зеро ҳамаи анбиё ва шариат то Яҳё нубувват карданд. Ва агар шумо хоҳед онро бипазиред, вай Илёс аст, ки бояд меомад. Ҳар кӣ гӯшҳо барои шундан дорад, бишнавад. Матто 11:13–15.

Дар ҳуди анҷоми давраи тафаккуди онҳо (замоне дар таърихи Масеҳ, ки қонуни қарибулвуқӯи якшанберо намунавор нишон медиҳад), ҳангоме ки Масеҳ бар салиб овезон буд, яҳудиён гумон мебуданд, ки оё Илёс акнун хоҳад омад, то Исоро наҷот диҳад. Агар онҳо паёмовареро, ки мебоист барои Паёмовари Аҳд омода созад, ки он вақт Аҳдро бо хуни Худ тасдиқ мекард, нашинохтанд, онҳо наметавонистанд Масеҳи худро бишносанд. Аз адвентизми Лоадикия дар рӯзҳои охир талаб карда мешавад, ки довари худро, ки ҳамон замони тафаккуди онҳост, бидонад. Аз онҳо талаб карда мешавад, ки паёми он давраи замонро бишносанд, ва ҳамчунин талаб карда мешавад, ки паёмовари баргузидаи он замонро бишносанд. Исёни соли 1888, ки 11 сентябри соли 2001-ро намоёндагӣ мекард, дар ҳангоме воқеъ шуд, ки фариштаи боби ҳаҷдаҳуми Ваҳй фуруд омад. Исёнгарони соли 1888 аз эътирофи паёмоварони баргузидаи он таърихе, ки рӯзҳои охирро намунавор нишон медод, сар печиданд.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Зеро Худованд Худои Исроил ба ман чунин гуфт: «Чоми шароби ин ғазабро аз дасти Ман бигир ва ҳамаи халқҳоро, ки туро назди онҳо мефиристам, аз он бинӯшон. Ва онҳо хоҳанд нӯшид, ва мутазалзил хоҳанд шуд, ва девона хоҳанд гашт, аз боиси шамшере ки Ман дар миёни онҳо хоҳам фиристон». Пас чомро аз дасти Худованд гирифтаи ва ҳамаи халқҳоро, ки Худованд маро назди онҳо фиристода буд, нӯшонидам: яъне Ерусалим, ва шаҳрҳои Яҳудо, ва подшоҳонаш, ва миронашро, то онҳоро харобазор, ва ҳайрат, ва масҳара, ва лаънат гардонад; чунон ки имрӯз аст; Фиръавн подшоҳи Миср, ва бандагонаш, ва миронаш, ва тамоми қавмаш; ва тамоми қавмҳои омехта, ва ҳамаи подшоҳони замини Утс, ва ҳамаи подшоҳони замини фалиштиён, ва Ашқалўн, ва Азза,

ва Икрӯн, ва бақияи Ашдӯд, Адӯм, ва Мӯоб, ва банӣ-Аммӯн; ва ҳамаи подшоҳони Тир, ва ҳамаи подшоҳони Сидӯн, ва подшоҳони қазираҳое ки он тарафи баҳр мебошанд; Дадон, ва Таймо, ва Бӯз, ва ҳамаи онҳое ки дар кунҷҳои дурдаст мебошанд; ва ҳамаи подшоҳони Арабистон, ва ҳамаи подшоҳони қавмҳои омехтае ки дар биёбон сокинанд; ва ҳамаи подшоҳони Зимрӣ, ва ҳамаи подшоҳони Элом, ва ҳамаи подшоҳони Модай; ва ҳамаи подшоҳони шимол, дур ва наздик, яке бо дигаре, ва ҳамаи мамолики ҷаҳон, ки бар рӯи замин мебошанд; ва подшоҳи Шешак баъд аз онҳо хоҳад нӯшид. Бинобар ин, ба онҳо бигӯ: “Худованди лашкарҳо, Худои Исроил, чунин мегӯяд: Бинӯшед, ва маст шавед, ва қай кунед, ва биафтед, ва дигар барнахезед, аз боиси шамшере ки Ман дар миёни шумо хоҳам фиристод”. Ва чунин хоҳад шуд, ки агар онҳо аз гирифтани ҷом аз дасти ту барои нӯшидан саркашӣ кунанд, он гоҳ ба онҳо бигӯ: “Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: Шумо ҳатман хоҳед нӯшид. Зеро инак, Ман аз шаҳре ки ба номи Ман хонда шудааст, оғоз мекунам, то бало оварам; ва оё шумо тамоман бечазо хоҳед монд? Бечазо нахоҳед монд; зеро Ман шамшерро бар ҳамаи сокинони замин хоҳам хонд”, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Пас ту бар зидди ҳамаи онҳо ҳамаи ин суҳанонро нубувват намо ва ба онҳо бигӯ: “Худованд аз аъло наъра хоҳад зад ва аз маскани муқаддаси Худ овози Худро хоҳад баровард; Ё бар маскани Худ бо қувват наъра хоҳад зад; мисли онҳое ки ангурро поймол мекунанд, бар ҳамаи сокинони замин нидо хоҳад кард. Гулгула то ақсои замин хоҳад расид; зеро Худованд бо халқҳо даъво дорад, Ё бо ҳар башар муҳокима хоҳад кард; шариронро ба шамшер хоҳад супурд”, мегӯяд Худованд. Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: “Инак, бало аз халқе ба халқе дигар хоҳад рафт, ва гирдбоди азиме аз канораҳои замин бархоста хоҳад шуд. Ва кушташудагони Худованд дар он рӯз аз як канори замин то канори дигари замин хоҳанд буд; барои онҳо нола нахоҳанд кард, ва онҳоро ҷамъ нахоҳанд намуд, ва дафн нахоҳанд кард; онҳо чун саргин бар рӯи замин хоҳанд шуд». Ирмийе 25:15–33.